

Velká Vlastenecká válka byla jen epizodou mnohasetleté války Západu proti Rusku

- CZ24 News | 2. ledna 2023

22. června začala nejstrašnější válka v dějinách naší země. Zvítězili jsme v ní. To ale neznamená, že válka proti Rusku skončila. Ve skutečnosti byla Velká Vlastenecká jen epizodou mnohasetleté války Západu proti Rusku.

Realizaci snu spojeného Západu o světovládě vždycky překážely dvě věci – roztržštěnost Západu samotného a existence Ruska. Počínaje koncem 18. století si Západ plně uvědomil svoji vojensko-technickou převahu nejen nad africkými kmeny, ale i nad běžnými státy Asie. Po zahájení podrobení Indie lákala Západ bohatství Číny, Siamu, Persie. Turecká bariéra, překážející obchodu, byla protržena už koncem 17. století, takže nešlo o přístup k trhům. Na mysli měli vojensko-politické porobení Asie s jejím následným vyloupením (stejně jak předotím vyloupili Ameriku).

Území vnitřní Afriky zůstávala pro Evropany nepřístupná až do druhé poloviny 19. století. Aby mohli vzdorovat nemocem, nebezpečnému hmyzu a divokým kmenům, bylo nezbytné posílat tam velké vojenské expedice. Nezbytné množství vojsk ale nebylo, na takovou vzdálenost od hlavních základů a chudobě místních kmenů, možné uživit. Proto se Evropané do konce 19. století omezovali v Africe na kolonizaci úzkého pobřežního pásu. Pro vedení úspěšného byznysu s místními vůdci trhu s otroky postačily pevnosti s nevelkými posádkami, zásobované po moři, které mohly v krizové situaci počítat nejen s vlastními silami, ale i s děly evropských eskader.

Nejlákavějším a, jak se zdálo, nejdostupnějším kouskem byla Asie (připomínám, že Kolumbus rovněž plul do Indie a Číny, a Ameriku objevil náhodou cestou). S Asií ale vznikly stejné problémy jako s Afrikou, třebaže v jiném formátu. V Africe překážela úspěšnému postupu Evropanů absence řádných států a chudoba místních kmenů, neschopných uživit početné evropské ozbrojené síly. Dobyť Asie bránila početnost obyvatelstva, dávná znalost střelných zbraní místními, ozbrojenými silami (třebaže dost předpotopních, ale čítajících i děla) jakož i schopnost místních států budovat jednu armádu za druhou, v počtech desítek i stovek tisíc mužů.

„Úspěšné“ pokoření Indie, jehož se zúčastnily tři evropské mocnosti (předtím než konkurenty vytlačila Británie), trvalo dvě století. Evropané přitom měli jednoduše štěstí, že začali dobývání Hindustánu ve chvíli, kdy se říše Velkých Mogulů rozdrobila na množství navzájem nepřátelských státek, které proti sobě s chutí bojovaly na straně evropských armád. V ostatních místech ale byly státy celistvé a armády silné. Evropě prostě nestačily zdroje k úspěšnému vybojování a stabilní okupaci těchto států, jejichž dodávky bylo možné zajistit mořskou cestou.

Bylo nezbytné prorazit do Asie cestu po souši, po které by se mohla vojska a náklady pohybovat bez omezení. Tato cesta do Asie ale procházela Ruskem. Od té doby, od počátku 19. století, vede Západ proti Rusku permanentní válku. Západu vadí jeho odvěká rozrůzněnost a vnitřní sváry. Ale, jakmile se sjednotí, začíná útočit na Rusko.

Prvním bylo Napoleonovo tažení. Ptáte se, proč ne polská okupace Moskvy v době Smuty (1598-1618)? To proto, že Polsko bojovalo jen o hegemonii ve Východní Evropě (ono se o ni urputně snaží i dnes). Konflikt s Polskem, při veškeré své serióznosti, byl jen vyjasňováním vztahů na regionální úrovni, komplikovaným dynastickým soupeřením. S Napoleonem se ale na Rusko valila celá Evropa (kromě pro Francii nedostupné Británie a v předvečer války v roce 1812 prozíravě Ruskem rozdrčeného Švédska).

Napoleon si nekladal za cíl úplné zničení Ruska. Potřeboval mu způsobit zdrcující vojenskou porážku a donutit ho připojit se k protianglickému spojení. Rusko se mělo vrátit k důslednému plnění kontinentální blokády, ale ruská armáda, doplněná francouzským kontingentem a vojsky Napoleonových spojenců, měla uskutečnit stejné Indické tažení, které 12 let předtím zastavila smrt cara Pavla I. (zabitého v důsledku britských intrik).

Následovala Krymská válka, v níž sjednocená Evropa bojovala nikoli za zájmy Turecka, a ne o ruiny Sevastopolu, ale jasně si vytyčila úkol prolomit ruskou bariéru na cestě do Asie. Mimochodem, v Krymské válce se Evropa poprvé úplně sjednotila: Británie, Francie a Sardinie (z níž vyrostla dnešní Itálie) se intervence bezprostředně účastnily, Rakousko a Prusko vyhrožovaly válkou soustředěním svých vojsk na hranicích, a tím na sebe poutaly 2/3 ruské armády.

Poté se Berlínský kongres (za účasti sjednocené Evropy) postaral o maximální nivelaci výsledků vítězné Rusko-turecké války v letech 1877-78.

První světová válka z této řady vyčnívá jen zdánlivě. Spojenci (Británie a Francie, a pak k nim přidružené USA) si dali za cíl nejen zahnat do ohrady přidržené Německo, požadující svůj podíl v koloniích, ale kalkulovali s vyčerpáním Ruska ve válce. Oni nejen doufali, ale i dělali vše proto, aby se ruské impérium zhroutilo v předvečer vítězství.

Hitlerovo tažení, nikoli náhodou, srovnávají s tažením Napoleona. Jestliže armádu francouzského císaře z poloviny představovaly kontingenty spojenců, tak říšský kancléř na tom byl zhruba podobně. Kolem dvou milionů lidí – občanů jiných evropských států – doplnilo wehrmacht a vojska SS. Přibližně stejný počet poslali do pole spojenci Německa (Rumunsko, Maďarsko, Slovensko, Chorvatsko, Finsko a Itálie). Zdůrazňuji, že sovětské kolaboranti, bojující za Říši v řadách „armády“ generála Vlasova, 15. kozáckého jezdeckého sboru SS von Pannwitz, „Ruského sboru“ bývalého bělogvardějského generála Štejfona, sboru Krasnova, brigády Kaminského, schutzmanschaft batalionů, formací Ukrajinské povstalecké armády (UPA), pobaltských nacionalistů, ani kavkazských a asijských „legií“ se sem nepočítají. Jde o 3,5 až 4 miliony občanů evropských států, zúčastněných v Hitlerově tažení na SSSR. A to už nepočítám poctivou práci celého evropského průmyslu pro Říši. To bylo tažení sjednocené Evropy.

Nepočítáme-li záměr zlikvidovat ruskou státnost, okupovat území do Uralu včetně, a fyzicky zlikvidovat mezi polovinou až dvěma třetinami obyvatelstva, vytyčil si führer stejné cíle jako Bonaparte. Průlomem přes Kavkaz a Írán udeřit na Brity v Indii a tam si podat ruce s Japonci. Rozdělení zájmových sfér s Japonskem mělo procházet Uralským hřebenem, řekou Ural, Kaspickým mořem a dál po íránsko-indické hranici. Hitlerem vedená sjednocená Evropa se měla po prolomení ruské bariéry semknout s Asií. Lze předpokládat, že spory o právo na prvotní loupež asijského bohatství by rychle vedly ke smrtelné srážce Německa s Japonskem. Oba dravci byli ale na štěstí zničeni dřív, než stačili realizovat svoje dalekosáhlé plány.

Co se dělo dál? Jakmile bylo jasné, že je Německo poraženo, a Japonsko čekal jen krátký čas odporu, začali bývalí spojenci proti SSSR ihned studenou válku. Pouze studenou proto, že se báli porážky ve válce horké. SSSR padl, zůstalo Rusko, ale válka proti němu neskončila, jen se změnila ze studené v hybridní. Úkol je stejný: Prolomit ruskou bariéru a získat přímý přístup k bohatství Asie. Po Velké vlastenecké válce se sjednocená Evropa změnila v jednotný Západ (jehož části jako Austrálie, Japonsko a Jižní Korea se podivnou shodou okolností nacházejí na Dálném Východě), se nic jiného nezměnilo.

Teď je sjednocený Západ v úpadku, některé jeho části začínají hledat sblížení s Ruskem. Tak tomu bylo i dřív. Ale, sotva krize končila, Západ si hned vzpomněl na svoji „jednotu“ a na stálého nepřítele.

Kdysi Ruskou samo sebou přikrylo Západ před mongolským vpádem. Teď už více než dvě stě let Rusko samo sebou zakrývá Asii před agresivní Evropou. Všechny tyto armády nájezdníků, rozptýlené v ruských rovinách, nešly na Moskvu (to byl jen nejbližší cíl). Ony šly k „poslednímu moři“, k Východnímu oceánu. A přijdou znovu, stačí jen, aby se Západ jakž takž vzpamatoval z krize. Ve studené nebo horké, v hybridní nebo informační podobě, ale určitě se budou snažit přijít. Bez průlomu ruské bariéry není možné globální impérium Západu, a bez směřování ke globálnímu impériu není možný ani Západ.

Proto, když označujeme 22. červen za *Den paměti a smutku*, musíme si uvědomit, že to není jen památka na padlé, ale i připomenutí si nebezpečí, které odjakživa vychází ze Západu. Jakékoli dohody, jakékoli přísahy a sliby bude Západ dodržovat, jen pokud bude cítit svou slabost, ale pak se bude zase chovat postaru. A dalšího Hitlera Západ najde vždycky...

Překlad: st.hroch